

Håkan Nilsson går på gallerirond i city och på Östermalm. Han ser förföriska objekt, narcissistiska undersökningar, ödsliga rum och klaustrofobiska hälor.

Mångtydiga tidsfenomen

UTSTÄLLNINGAR
METTE BJÖRNBERG
GALLERI HÄGGIS KARLSSON
TOM 1815

KRISTOFFER LINDFORS
GALLERI NILNAS LENFORS
TOM 1115

ELISABETH WESTERLUND
ROGER BJÖRNBERG GALLERI
TOM 1115

FREDRIK BRÄNSTAD
SUSANNE PETERSSON GALLERY
TOM 1115

GORM HEEN
NOTORUM GALLERY
TOM 1115

Det är bekvämt att göra en gallerirond runt Hudvikkvällsgatan, med flera av Stockholms mest spännande gallerier inom ett kvarter. Men missa inte de andra stadsdelarna. På Östermalm buserar exempelvis traditionstygda gallerier som Aronovitch och Konstruktiv Tendens tillsammans med flera uppstickare i närområdet. Jag besökte några nya och några säkra kort.

Det är tryggt att börja en rond i Konstakademiens hus på Fredsgatan. Här ligger exempelvis Galleri Magnus Karlsson, som håller en jämn, hög kvalitet och representerar en grupp konstnärer som arbetar med skulptur. Till dem hör Mette

Björnberg, vars objekt ofta är högblanka och har ett mjukt formspråk som lockar till beröring.

Det finns en risk att man stannar vid Björnbergs förföriska ytor och nöjer sig med att se dem som fina men harmlösa objekt. Men de är lika mångtydiga som distinkta. Ibland spelar tårnarna en viktig roll. När jag ser att ett verk heter "Kors-tecken" upptäcker jag genast att den trädliknande svarta reliefen på galleriets fondvägg egentligen är ett avtryck av handens rörelse.

BJÖRNBERG ÄR SOM BÄST när hon vänder på verkets betydelse eller färgar ett mellanistånd. Jag fastnar speciellt för den över fyra meter långa, vitade långaforma formstommen i grönt som hänger från golv till tak. Samtidigt som det tillåtningsprovande handarbetet fascinerar övergår objektet i något obefattligt organiskt där mynnigen ser ut att fodyna fram ett rosa föremål.

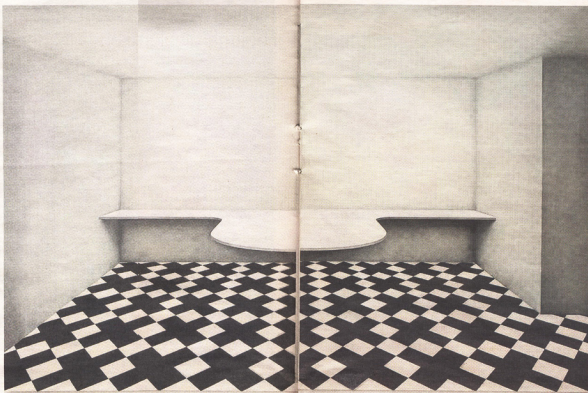
Niklas Belenits galleri ligger längst bort på Östermalm, på Ulrikagatan nära Nöjespuben. Även om adressen är burgen andas källargalleriet knappast trygghet. Här kan nästan vad som helst hända och utställningarna aviserar varandra med en

enorm frenesi; perioderna löper på två veckor som längst. Just nu är Kristoffer Lindfors aktuellt med en undersökning av självporträttet som identitetskapare, på gränsen till narcissism. Enligt det engångspass som hängts på väggen har konstnären också tagit Narcissus som mellannamn.

LINDFORS UTÖFAR dubblotten. Här möter två identiska byster, fast den ena ser mögelangripen ut, och två tv-apparater, fast den andra är gjord i gips. I jämförelsen uppträder något intressant: vad är egentligen skillnaden mellan olika individer eller mellan kopia och original? Men Lindfors lyckas inte helt med att röra båtens land. Jag saknar

ett tydligare påstående från konstnären själv, något som förklarar varför i fokuset på den egna personen är av allmänintresse.

Elisabeth Westerlund är på många vis Lindfors motsats, hon utgår inte alls från det egna jaget. I installationen på Galleri Roger Björnbergs är materialen allmännyttiga och allidagliga. Här bildar slip-sar en stor boll med tillho-

"Claudestine public" av Fredrik Bränstad.

FOTO: LARS ARNEID

rande "kedja", som slingras sig i en ett angränsande rum för att sluti i möter på ett tvättstreck. Detta kontrasteras mot geometriska figurationer av strasshalvönd och organiska stearinfilteffaklar på papper.

Halsmyckenas kvinnlighet ges ett ovanligt strängt, geometriskt uttryck medan slipen blir till en boja. För mig är Westerlund ett fenomen. Få kan som hon skapa så många olika betydelser av trivialiteter och samtidigt få associationsnärna att bilda ett samland, både till form och till innehåll.

ETT BETYDLIGT MER ÖDSLIGT tonläge möter på Galleri Susanne Petersson, där Fredrik Bränstad visar måleri och skulptur. På galleriets övre plan hänger ett antal mindre målningar av tomma rum, där ljuset släpar sig in via korridor och dörröppningar. En större målning av ett lika tomt rum är det svartvita golvet i fokus. Det är ett måleri med konsthistoriska referenser; renessansperspektivens förälskat till rutiga golv, den holländska ba-

rockens ljus och inte minst Vilhelm Hammershöjs enlighet.

När Bränstad avlokar rum och tömmer interiörer ställer han de konsthistoriska greppen i centrum och får dem skickligt att framstå lika tomma som effekten de frammanar. Den förvuxna ljuskronan på bottenplanet har jag svårare att förhålla mig till, kanske är kontrasten till subtiliteterarna på ovanvåningen för stor.

DÄR BRÄNSTADS RUM ÄR ödsliga är Gorm Heens installation klaustrofobisk. På Nordin Gallery visar han installationen "Alice in Wonderland", en replika av det lilla rum där österrikiskan Natascha Kampusch hölls fången under åtta år. Här finns också bilder av huset, ritningar av rummet och ett felaktigt bröllopsfoto mellan Kampusch och hennes kidnappare, Wolfgang Priklöpi. Det är naturligtvis omöjligt att tänka bort den närbesläktade historien om familjen Frizl som nu avlojas bit för bit i pressen, vilket ger verket delvis andra betydelser. Kanske till det bättre,

I Gorm Heens installation "Alice in Wonderland" ingår en rekonstruktion av det underjordiska rum där Natascha Kampusch hölls fången.

chocken alla känner inför det som nyligen hänt (igen) gör att verket enklare kan beröra.

Jag undrar dock om det var detta Heen sökte. Den rätt så torra skildringen får mig att tro att han vill få oss att se bortom själva tragedin och tänka på den som en mediehändelse eller som

ett fenomen, ett extremt utfall av missriktad romantik. Utställningen handlar då lika mycket om kidnapparens föreställningar som om offrets åd. Men just den aspekten lärmar nå en obehaglig bismak.

HÅKAN NILSSON
konst@dn.se